

RADIO SARAJEVO

TRANSKRIPT EMISIJE

«SELO VESELO»

(Emisija *Selo Veselo*, urednika i voditelja Envera Šadinlije, snimljena je u Omladinskom domu «Ivan Goran Kovačić» u Gornjoj Dolini početkom listopada 1985. godine, a emitirana je na Radio Sarajevu početkom studenoga 1985. godine)

Transkribirao: p. Damir Šokić

Dolina / Sarajevo, 1985.

Mican: Pozdravljamo sve selo-veseljake sa obale rijeke Save, a iz mjesnih zajednica Dolina, Novo Selo i Orubica u općini Bosanska Gradiška. To je 10-ak kilometara nizvodno od općinskog centra. Ovdje živi oko 1 500 seloveseljaka u 300 domaćinstava. Pripremili smo za vas program prepun pjesme i veselja.

Enver: Ovaj pozdrav, dragi veseljaci, uputio vam je u ime svih veseljaka iz ovoga kraja Milorad Oršulić – zvani Mican. Jedan od naših domaćina ovdje, koji eto u ime svih njih obećava: Bit će veselo i bit će lijepo. Pa kad je tako i kad već svi znamo koje je - ili bolje rečeno koja su današnja vesela sela – onda neka se odavde i zapjeva!

*Oj Savice tija vodo ladna
Prevezi me tamo i ovamo
Tamo mi je selo omiljeno*

Enver: U selu u kojem se ovako lijepo pjeva i iz kojeg su vas ovako lijepo pozdravili, dakle u taj kraj pored Save kod Bosanske Gradiške - pjesmom i pričom, šalom i svim ostalim selo-veseljačkim temama i razbibrigama - vratit ćemo se za nekoliko trenutaka.

(Slijedi stalna emisijska rubrika «Veseli vojnički ranac»)

Enver: I sad nastavljamo ovonedjeljna selo-veseljačka drugovanja. Da se još jednom podsjetimo: Družimo se sa veseljacima iz mjesnih zajednica Dolina, Novo Selo i Orubica kod Bosanske gradiške, 10-ak kilometara niz Savu. Iz tog kraja poodavno je na našu adresu stigao lijep poziv u stihu:

Mican:

Dodite nam u našu Dolinu
i posjetite historijsku Gradinu
Najstarija jeste u Europi
Samo šteta što je Sava topi

Pišemo vam pismo najmilije
Dolina je mjesto historije
Vi krenite nizvodno niz Savu
A i cestu mi imamo pravu

Mnogo truda mi smo na nju dali
Dok smo našu cestu popravljali
Poput neke sirotinje teške
do Gradiške mi idemo pšješke

Ali za vas – ako obećate
Bit će kola zaprežna da znate
Vi nećete pješke do Doline
Može kombi, a i limuzine

U Dolini mi Dom imamo
Požurite da se upoznamo.

Enver: I eto kako je u stihu poručio i preporučio Milorad - Mićo Kragulj, došli smo da se upoznamo, provedemo, da čujemo pjesme i bećarce, da čujemo tamburice, šaljive priče i prave priče o ovom veselom kraju. Onda da krenemo!

- (Bećarac) -

Oj Dolino selo si poznato
Momci srebro, a djevojke zlato

*Oj Dolino selo pokraj Save
u tebi su djevojke garave*

*Novo Selo i Dolina mala
Mila mamu bi ' me tamo dala*

*Oj Dolino morat ću te slikat
Ne mogu te zaboravit nikad*

Enver: I evo kazala je dosta i ova raspjevana razglednica i ova pjesma koja reče da je selo umiljato, pa selo pokraj Save djevojke garave – valjda, naravno i plave – pa onda rekoše Oj dolino morat ću te slikat, ne mogu te zaboravit nikad. I kad smo već kod slikanja pa krenimo u slikanje ovog kraja. Ispričat ćemo vam gdje se točno nalazimo i reći ćemo vam nekoliko podataka o ovom području. Priču počinje Momčilo Perić.

Momčilo: Takozvano Dolinsko područje sačinjavaju tri mjesne zajednice: Novo Selo, Dolina i Orubica. Novo selo sačinjava jedno naseljeno mjesto sa oko 70 domaćinstava. Mjesnu zajednicu Dolina sačinjavaju dva naseljena mjesta: Gornja i Donja Dolina sa oko 230 domaćinstava. Mjesni zajednicu Orubica sačinjava jedno naseljeno mjesto – Orubica. Budući da se Orubica nalazi u nezaštićenom dijelu savskog korita, zbog poplava je ova mjesna zajednica u raseljavanju. Mještanima ove mjesne zajednice općina Bosanska Gradiška je osigurala zemljište u mjesnoj zajednici Kozinci. Inače, mjesna zajednica Novo Selo graniči sa Lamincima i Kozincima, a Mjesna zajednica Dolina sa Kozincima i susjednom Titovom Slavonijom. U mjesnoj zajednici Dolina nalazi se čuvena Gradina – nekadašnje ilirsko naselje. Gradina je pod zaštitom države i ona je velika oaza starina, keramike oruđa i oružja. A nađeno je i zrnja žita starog oko 2000 godina. Od Doline je nedaleko i Bardača - veliki ribnjak i oaza za veliki broj ptica močvarica. Toliko!

Enver: Tako i u ovoj priči rekli smo kako je ovo velika oaza starina, a čuvaju se i stare pjesme, stare svirke, stari običaji... O tome tijekom ove emisije, a sad ćemo malo zasvirati.

(Avijatičarsko kolo)..?..

Enver: I tako eto složno praši kad sviraju tamburaši! A od kako se pamti, zna i priča tambure su ovdje uvijek ovdje bile domaće na sijelima i veseljima. I mi smo evo ovdje na sijelu i veselju u mjesnim zajednicama Dolina, Novo Selo i Orubica kod Bosanske Gradiške i pričamo sa seljacima, družimo se s njima i njihovom pjesmom. Pa je red da vas upoznamo i predstavimo vam Kulturno-umjetničko društvo «Ivan Goran Kovačić» čiji članovi i sviraju i pjevaju. Sa Miloradom Oršulićem ćemo nastaviti priču baš o tom Društvu.

Mican: KUD «Ivan Goran Kvačić» iz Doline i Novog Sela osnovano je u prve dane proljeća 1977. godine na inicijativu mladih entuzijasta Novoga Sela, Gornje i Donje Doline. U Društvu djeluju sljedeće sekcije: Muzička, folklorna, dramsko-recitatorska i etnografska sekcija. Zadatak svih sekcija, a posebno etnografske sekcije je sačuvati običaje, nošnju, pjesmu i igru ovoga kraja.

Enver: Evo pjesmu i igru slušamo u emisiji Selo Veselo, a predmete, nošnju i sve ostalo što je prikupljeno stoji na jednome mjestu, pa to možete pokazati svakome tko želi vidjeti ono po čemu se može suditi kako se ovdje nekada živjelo. Jedna izložba koju ste vi otvorili u travnju 1985. godine je izložba starih predmeta i može se pogledati svakoga dana u prostorijama stare Osnovne škole u Donjoj Dolini. A što se tiče vašega Društva, imali ste sigurno dosta dobrih rezultata koje je red spomenuti.

Mican: Samo Društvo u svom dosadašnjem radu zabilježilo je niz uspjeha, a za sve je to dobilo brojna priznanja i nagrade. Jedna od naših dražih nagrada je «Skender Kulenović», a i gostovanja u SR Njemačkoj i Austriji nisu ostala nezapažena. U Društvu se ne okuplja samo omladina ovih sela, nego i stariji mještani koji s ljubavlju prenose mlađim generacijama izvorne igre i pjesme ovoga kraja.

Enver: I evo prilike da i ovoga časa, jednu staru pjesmu zapamtimo i ponovno zapjevamo.

- (*Izgorila Lampa puna gasa*) -

*Izgorila, izgorila puna lampa gasa
Dok mi lola, dok mi lola svoje jade kaza*

*Izgorila, izgorila lampa patriola
Dok je moja, dok je moja večerala lola*

*Tija noći, tija noći zar ćeš tako proći
Bez dragana, bez dragana i bez milovanja*

Enver: Tako se eto nekad ovdje pored Save pjevalo na sijelima, tako se pjeva i na ovim selo-veseljačkim sijelima. Ali ona imaju i jedan dio u kojem se priča o tome kako se živi što se radi i što novo ima. Ovdje smo zadužili za tu priču Vinka Vonića.

Vinko: Započet ćemo sa akcijama koje smo izveli u zadnje 2-3 godine. Asfaltirali smo cestu od Bosanske Gradiške do Doline u dužini od 7 km, većinom samim ulaganjem ovih građana, te 2 km asfaltnog puta od Doline do Novog Sela, gdje su sami mještani Novog Sela financirali ovaj posao. Pripremili smo 1 700 kubnih metara šljunka za popravak makadamskih putova.

Enver: Tako ste dakle riješili problem kako doći do vas. A što se tiče struje, vode i svega ostalog što je potrebno da se ovdje lijepo živi – što se tu radilo?

Vinko: Što se tiče niskonaponske mreže to je pitanje riješeno ima više od 10 godina, a prvu struju smo dobili negdje 1958. godine sa izgradnjom crpne stanice. Preko našeg područja idu i dalekovodi od hidrocentrale u Jajcu prema Hrvatskoj i od naše crpce stanice prema Srpcu. Što se tiče vode, mi ovdje na našem području imamo dobru vodu iako još nemamo gradski vodovod. U nadolazećem petogodišnjem planu planiramo koliko toliko učiniti nešto i po tom pitanju.

Enver: Što još planirate?

Vinko: Kako i sami znate, pred nama je ova velika akcija u Bosni i Hercegovini o samodoprinosu za zapošljavanje od 5 % na katastarski prihod i 2 % na osobni dohodak. Oslanjajući se posebno na naše područje i općinu Bosanska Gradiška, 15. 9. 1985. održali smo sjednicu na kojoj je bilo oko 200 naših građana, koji su se veoma pozitivno izrazili o samodoprinosu, ali pod uvjetom da se kod nas gradi nekakav pogon ili tvornica.

Enver: A od komunalnih akcija u samom selu?

Vinko: Što se tiče komunalnih akcija, tu najviše radi omladina. I tu se planiraju neki samodoprinosi, a neki su već i ostvareni kao npr. u Novom Selu za kategorizaciju putova od čak 20% ili u Dolini 10% na katastarski prihod i 1.5 % na osobni dohodak. Nadalje u mjesnoj zajednici Novo Selo već 2 godine je traje akcija po pitanju telefona. Planira se da će novi telefonski priključci u Novom Selu, njih oko 20, proraditi u svibnju ili lipnju iduće godine. No, planiramo i povećanje kapaciteta telefonske centrale u Lamincima, jer su potrebe u Dolini velike.

Enver: I tako će eto i u ovoj zoni zazvoniti telefoni! A u Selu veselu mi sad imamo u planu da se opet malo pjeva.

- (*Oj livado rosna travo*) -

*Oj livado rosna travo – javore, javore
Ko po tebi čuva stado - zlato moje*

*Čuvala ga djevojčica – javore, javore
Od sedamnaest godinica – zlato moje*

*Djevojki je Mara ime – javore, javore
Za njom moje srce gine – zlato mole*

Enver: Eto čuli smo jednu pjesmu više-manje poznatu po riječima, ali na način kako se pjeva u ovom kraju. E sad - i žene nešto slično znaju pa da čujemo.

- (Pošla cura cvijeće brati) -

*Pošla cura cvijeće brati
rekla mi je poklon dati*

Ej, ej curo, de – moj karanfile

*Nabrala je karanfila
pa ga meni poklonila*

Ej, ej curo de – moj karanfile

*A ja jadan nisam znao
Čim bi curu darivao
Ej, ej curo de – moj karanfile*

*A ja jadan bez po muke
Zlatan prsten s desne ruke*

Ej, ej curo de – moj karafila

Enver: Kad cura bere karanfil pa ga poklanja momku, ili kad momak curi donosi cvijeće onda se zna – to je ljubav! A kad ste vi nekad bile djevojke pa aškovale ovdje sa svojim momcima – kako je to bilo?

Jaga V.: I to je bilo isto tako! Što možeš ukrast – ukradi, podaj, podijeli... eto!

Enver. A što?

Jaga V.: Pa što se kome što sviđi. Recimo cvijeće, poneki poljubac i tako nešto.

Enver: Kako su se krali poljupci, gdje?

Jaga V.: Uuuuu.. to je bio težak slučaj. Uvijek su nas čuvali, pa čuvali a mi bjež' u daleke šume. Pa malo ovdal pa odlal i opet se snajdemo i sakrijemo.

Enver: A gdje su ovako bila prela i sijela? Gdje su momci tražili djevojke, djevojke momke?

Jaga V.: Ma dosad se nije smilo ići po selima kao sada. Al' dođu momci - prikadu se po kućama i oko kuća. Pa kad budu kakvi poslovi – perušanje, sastanemo se pa pjevamo i eto.

Enver: Jesu li djevojke iz Novog Sela i Doline bile na glasu i jesu li dolazili momci po njih?

Jaga V.: Pa, jesu. Jesu, al opet kako za koga. Ja sam više volila dečke ovdal iz svog sela. Nisam baš Novoselce obožavala.

Enver: E, dobro! Ovo nam priča Jaga Vonić, koja se tako malo prisjeća svoje mladosti i svog ašikovanja. A, reče zajedno ste pjevali i s momcima?

Jaga V.: Jesmo. Zajedno smo pjevali, dosad nije bilo ti igranki i domova, pa bi mi izašli na utvaj i tu igrali, pjevali nadpjevavali se i tako...

Enver: Pa bude ono: Alaj volim igrat tarabana...

Jaga V.: Alaj volim igrat tarabana, gore skočim dolje idem sama!

Enver: Evo jedan taraban!

- (Taraban ili Drmeš) -

*Oj Dolino selo u dva reda
Iz daleka ko varoš izgleda*

*Novo selo i Dolina mala
Mila mamu bil me tamo dala*

*Oj Dolino selo pokraj vode
u tebi su cure ko jagode*

Enver: Podsjetila je i ova pjesma na stara sijela, perušanje kukuruza i druga slična sijela o kojima smo malo prije pričali. A sad ćemo malo krenuti u jednu šetnju kroz povijest ovog kraja. Ima tu mnogo zanimljivosti o kojima će nam nešto reći Milorad Oršulić - Mican.

Mican: Prvi podaci o Donjoj Dolini, kao arheološkom nalazištu potječu iz 1896. godine, kada je Ilija Knežević, zemljoradnik iz Donje Doline, pronašao jednu brončanu kacigu. O ovome otkriću je bio informiran Zemaljski muzej u Sarajevu. Ubrzo nakon pronalaska kacige na mjesto nalazišta je stigao Fialla i izvršio probna arheološka sondiranja. Godine 1899. pod rukovodstvom Čire Truhelke započelo je veliko arheološko iskopavanje na Gradini, koje se završilo tek u jesen 1904. godine. Ali po završetku ove akcije, Zemaljski muzej u Sarajevu nije se prestao interesirati za Donju Dolinu. Uz samu obalu Save u selu Donja Dolina pruža se pravcem istok-zapad uzvišenje dugo oko 325 m i na sredini široko 130 metara, koje narod zove Gradina. Navodno, tu se nekad nalazio danas zatrpani grad Marije Terezije. Danas se po površini Gradine, kao i u vrijeme njezinog otkrivanja, nalazi mnoštvo fragmenata keramike, životinjskih kosti, rogova, pršljenova od gline i raznih drugih objekata, koji svjedoče o jednom vrlo živom pretpovijesnom naselju.

Enver: I tako se znači ovdje živjelo u ta pra-pra pradavna vremena i vjerojatno sjelilo i ašikovalo baš kao što i mi sad činimo uz pjesmu selo-veseljačku. Ova pjesma, koja je sad na redu, nije baš iz pretpovijesti, ali poodavno jest. O čemu se pjeva u ovoj pjesmi?

Jaga K.: Ovu smo pjesmu pjevali kad smo kopali... svi zajedno i muški i ženske, ali sad ćemo je otpjevati samo mi ženske.

Enver: To je pjesma koja poziva na kopanje. Saziva mobu ili moljbu – kako vi ovdje kažete.

Jaga K.: Da! I to jutarnji početak rada.

- (Mani moljbo) -

Mani, mani moljbo dok je ladovine

Duga dana u zla gospodara

Njiva duga, njiva duga a motika tupa

A ne, a nejaka djevojačka ruka

Enver: A slika društvenog i društveno-političkog života u ovom kraju ne bi bila potpuna ako ne bismo ispričali i ono što je sad na redu. E pa ovdje su tri sugovornika i prvo ćemo pričati s Antom Vidićem. Kako radi mjesna zajednica?

Anto: Mjesne zajednice – ovdje mislim na mjesne zajednice Novo Selo i Dolina – su poodavno konstituirane i rad samoupravnih organa je na dobrom nivou. Možda bi trebalo više aktivirati rad mirovnog vijeća i kućnih savjeta te samih delegacija. Institucija zborni ljudi i građana nam najbolje radi, jer se sve odluke oko mjesnog samodoprinosu donose na najdemokratskiji način.

Enver: Sve to opet prolazi kroz društveno-političke organizacije. O tome pričamo s Lukom Tomićem.

Luka: Pa suradnja ovih naših triju mjesnih zajednica sa društveno-političkim strukturama na nivou općine je dobra, iako bi ona trebala biti i češća. Kako je ovo područje od pamtvijeka bilo poplavno, općina se poodavno pobrinula da se ovdje izgradi jedna crpna stanica još 1956. godine, zatim je došla na red rekonstrukcija nasipa i putova, a ove godine je započela izgradnja i druge crpne stanice «Matura». Treba spomenuti da je odavno završena i sitno-kanalska mreža. Dosta je novčanih sredstava utrošeno i u drugu infrastrukturu: modernizaciju putne mreže, novu elektrifikaciju ambulante, školstvo... Napravljena je nova škola u Novom Selu, dva Omladinska doma, itd.

Enver: A gdje su sve ovdje omladinci angažirani pitat ćemo Berislava Vonića.

Berislav: Na području ovih mjesnih zajednica ima više od 150 omladinaca. Najviše ih je steklo srednje-usmjereno obrazovanje, a to znači da mogu svjesno i savjesno doprinosti radu organa društveno-političkih organizacija, te da mogu nositi dio tereta u akcijama mjesnih zajednica. U ovim mjesnim zajednicama, sa srednjom stručnom spremom ima više od 100 omladinaca, koji čekaju nekakav posao u društvenom sektoru. No, dio ih se aktivirao i na poljoprivrednim imanjima svojih roditelja. Iako su oblici rada omladine malobrojni, njihov se rad najviše osjeća u sportskom društvu «Jedinstvo» koje ih okuplja, a zatim i KUD «Ivan Goran Kovačić». Uz to su aktivni i u svim akcijama

mjesnih zajednica, a često su i inicijatori i okupljanja zborova radnih ljudi i građana, aktivnostima pri održavanju «Goranovog proljeća» itd.

Enver: I tako dalje i tako bliže, a evo već nam nova pjesma stiže. Čuli smo kako se ovdje složno radi i gradi. Pa sad ćemo malo složiti i glasove u pjesmi. Evo kako to zvuči kad se slože muški i ženski glasovi veseljaka iz Doline i Novog Sela.

- (Nadvilo se pero paunovo) -
- pjesma za šetačko kolo -

Nadvilo se pero paunovo
Nad no lipo kolo posavačko
Gledale ga posavke djevojke
Gledale ga i govorile mu
Od kud jesi pero paunovo

Ja sam pero iz daleka grada
Iz daleka grada Carigrada

Služio sam dobra gospodara
Al sam njemu učinio kvara
Bijelu sam mu ružu polomio
Kroz prozore djevojku ljubio

Enver: Ne bismo vam ispričali cijelu priču o tome kako se ovdje živi, kad ne bismo popričali sa jednim pravim poljoprivrednikom, udruženim od prvoga dana od kako je počelo udruživanje poljoprivrednika i u ovom kraju. Jandrija ili Andrija Stojaković je jedan od njih.

Andrija: Andrija Stojaković... Ja sam udruženi poljoprivrednik od prvoga dana kad je udruživanje bilo u Bosanskoj Gradiški.

Enver: A čime se baviš?

Andrija: Ja se bavim zemljoradnjom.

Enver: Što sve uzgajaš, što najbolje uspijeva?

Andrija: Bavim se svačim: kukuruzom, krastavcima... a budući da Dolinsko područje pripada OZO «Laminci» u Lamincima...

Enver: Koliko vas još ima udruženih poljoprivrednika?

Andrija: Pa nema nas puno. Više ima kooperanata nego udruženih. Kako rekoh mi pripadamo OZO «Laminci» iz Laminaca i nemamo mogućnosti toviti stoku pa se uglavnom bavimo povrtlarskim kulturama koje kod nas jako dobro uspijevaju. Budući da su nam i Laminci i Gradiška daleko bilo bi potrebno ovdje osnovati jednu radnu jedinicu. Bilo je nešto govora o tome, ali do sada ništa – a bilo bi puno bolje.

Enver: Jesu li ove godine dobri vaši prinosi?

Andrija: Pa jesu, sve dobro rodi! Ove je godine malo suša pogodila, ali sve dobro rodi posebno povrće i time se jedino možemo baviti, a od tovljenja stoke – slabo nam se piše!

Enver: Ipak ima i onih koji uzgajaju stoku, pa mlijeko predaju u zadružne otkupne jedinice.

Andrija: Da, ljudi na svojim imanjima imaju i krave.

Enver: Samo kažu ima i problema.

Andrija: Pa ima i problema. Masna jedinica nije dobra i slične stvari. Isto je kao i sa cijenama krastavaca ove godine koje su se gurale tamo-vamo. Rečeno je da će biti veća cijena, a ono manja, pa nejednaka isplaćivanja itd.

Enver: Pa dobro Andrija, može li se živjeti od poljoprivrede?

Andrija: Može, može! Tko hoće raditi može od poljoprivrede živjeti, tko neće raditi – ne može od nje ni živjeti!

Slijedi tamburaška točka (kolo)..?..

Enver: I na sijelu u bosanskogradiškom kraju s nama je i naš «Humoristički hambar». Vidjet ćemo što bi se ovdje dalo u njega strpati... evo, za riječ se javlja Rudolf Jurić, šaljivčina iz ovog kraja.

Rudolf:

Dobro jutro želim svima
Što vas ovdje skupa ima
I mladima i starima
Dobro došli da se okupimo
E, pa da se malo i našalimo

Enver: Kažu kako ovdje iz svake kuće, u prosjeku ima po jedan i po žitelj koji radi u inozemstvu. Oko 500 ljudi iz ovih sela radi u raznim zemljama Europe i Svijeta. Kako ti to komentiraš?

Rudolf: Pa, dobro je!
Ovdje mi nikakvu nemamo krizu
Jer nam ljudi rade za devizu

Enver: A, ima raznih deviza. Recimo deviza onih koji proizvode mlijeko je: Proizvesti mlijeko sa što većom masnom jedinicom. Ali čujem da i tu ima nekih problema, pa ćemo ih sad na šaljiv način iznijeti.

Rudolf:
Reći ću vam istina je prava
Sve se radi oko naših krava

Naša snaša ima mezinicu
Slabu ima masnu jedinicu

Jer zadruga OZO Laminaca
Ima dosta oti natkupaca

Kod nas ima četir lastogriza
za mliko došla sada kriza

Oće žene nožem da se bodu
U mliko nasipaju vodu

Svi galame sad na snašu Maru
Kako ona zarađuje paru

Niko nema kao snaša Mara,
malo mlika i po malo vode
Jer kod Mare ima rasonode

Nek se bune bilo im prokleta
Što im nije na silu oteto

Džabe vika, džbe i galama
Nije kriva snaša Mara stara

Enver: Tako dakle mlijeko mjeri Mara. A sad ćemo opet kod bečara. Ima ih, kažu, dosta ovdje, u ovome kraju pa neka malo sviraju i pjevaju.

- (Bečarac) -

*Što bečara u srce udara
Litra vina i curica fina*

*Mene žena kroz selo pronela
Da me nikad u krevetu nema*

Lezi ženo ja idem na prelo

Ima noći i tebi ću doći

*Dabogda se prevrnula na me
Prikolica puna udovica*

Jedan, dva – op sa-sa

Enver: Nastavit ćemo ovako u ovom istom tomu i evo: Pliva patka preko Save, nosi pismo na vr' glave – u stvari ne nosi pismo! Pismo sa šalama je donijela sama teta Reza Vlaović iz sela Vrbja – to je selo preko Save u susjednoj Socijalističkoj Republici Hrvatskoj. Ona je veliki šaljivdžija, veseljak i dolazi na sijela ovdje kod svojih prijatelja u Dolinu i Novo Selo. I kad je čula kako kod njih ima veliki broj onih što žive i rade u inozemstvu, smislila je jednu pjesmicu o tome kako izgledaju odnosi između te djece koja su tamo i roditelja koji su ostali ovdje. Pa da čujemo.

Reza:

U mom selu sad me krive
Sin i otac lipo žive
Jednog dana nešto sinu
Sin se sprema u tuđinu

Stari otac suze lije
To za njega dobro nije
Nemoj oče suze liti
i tebi će dobro biti

Ja ću tebi slati pare
Pa ćeš imat za cigare
Al vremena puno prošlo
A od sina ništ nij došlo

Niti marke, niti pare
Ni dinari za cigare

Stari otac sprema tačke
Sin dolazi iz Njemačke
I uzdahnu: Jao meni
Pa govori svojoj ženi

Ajmo ženo žvakat sijeno
Pa kad to naš sin vidi
Možda će se da postidi

U njegov kesa dobro stoji
Dat će nama dinar koji

A sin došo kao dasa
Po kući se sve talasa
Kao kokoš kokodače
Stari otac sijeno žvače

Pa sin ocu progovara
Šta to radiš ludo stara
Nemoj jesti sijeno sada
Dok je vako trava mlada

Čuvaj sijeno to za zimu
A sad pasi travu finu

Enver: Eto, tako je teta Reza vidjela neke od ovih odnosa i problema, koji se događaju. Zna ona još dosta šala, zna ona još dosta zgoda, ali neka ostanu za neki slijedeći put. Ovog puta ovoliko! Sad idemo dalje sa šaljivom pjesmom, pa da čujemo kako je to kad: Igra kolo na bunišću.

-(Igra kolo na bunišću)-

-poskočica nakon šetačkog kola-

*Igra kolo na bunišću
Čule babe na ognjišću*

*Iverom se počesljale
Ugljenom se namazale*

*Trusa-rusa stara bako
Trusa-rusa pa u kolo*

*Udado se luda mlada
Za nesretnog starog vruga*

*Koji ne zna što je draga
Svu noć spava kavo klada
Ja nuž njega luda-mlada*

*A ja odo u mlinove
Pa doneso vreću mliva
Pa povali pokraj starca*

*Kad se starac probudio
Triput vreću poljubio*

*Avoj moja prva draga
Imaš pleća kavo vreća*

Enver: Ova i stara i lijepa pjesma i jedna od niza interesantnih pjesama koje su otpjevane jutros u selo-veselu, najavila je bar za ovaj put rastanak sa veseljacima iz mjesnih zajednica Dolina, Novo Selo i Orubica kod Bosanske Gradiške 10-ak, 15 km niz rijeku Savu. Čuli ste kako žive i kako se vesele. Pjevalo se, pričalo se, sviralo se... pa prije nego što se za pas zadjene, nek se zna tko je pjevao i svirao. Evo u ženskoj veseljačkoj družini su bile: Jela Musić, Manda Ćorković, Jaga Vonić, Ljubica Vidić, Anka Knežević, Nada Oršulić, Jelena Tomić, Jozefina-Fina Oršulić, Jaga Knežević, Terezija Vonić i Justinka Ćorković.

Enver: A tamburašku i pjevačku mušku družinu sačinjavali su: Stipo Knežević, Jozo Kalizan, Luka Ćorković, Mato Ćorković, Zvonko Oršulić, Rudolf Jurić, Ljubomir Budić, Mirko Oršulić i Rudolf Knežević.

Enver: I ostao je još jedan glazbeni pozdrav, pa će biti zaokružena slika. Još jedino treba čuti što nam sve kaže naš veseljak Petljavina Prika.

A sad vijesti evo friške
Iz Doline Gornje, Donje
Kod Bosanske baš Gradiške

Od Gradiške asfalt ide
Još bi kilometar trebo tide
Još toliko treba tude
Pa da asfalt komplet bude

Voda im je uvijek stara
I iz tulumbi i bunara

Ovdje nema vodovoda
Al i ova voda dobro hoda

Lijepa voda iz dubina
Ko vodovod - hladna, fina
Struja im je super sva
Napon dobar haman-ha

Ambulante što se tiče
Kažu u domu i ona bit će
U Donjoj Dolini je sada stara
Tuj svi idu kod ljekara

A ljekar dođe heftično jednom
U Dolinu ovu amo
Jer tako je propisano

Još kritika ima stara
Svi se žale na poštara
Valjda mu je to u modi
O pošti brigu malo vodi

Žali mi se jedna nana
Da pisma nosa i po 10 dana
Pa kad pismo stigne – moje zlato
Ono bome već – bajato
Telegrame ne spominjem skroz
Jer kad stigne - hii - prošo voz

Onda ode među njima
Ne zaposleni dosta ima
Pa sad svako moli, bogoradi
Da se otvori neki pogon
Da svijet nešto sada radi

Pa sam sazno ovi dana
Od nadležnog ja jarana
Šanse za to da postoje
Jer plan neki za to kroje

Onda ovde ko komad hljeba
Radna jedinica im za otkup treba
I prostorija jedna – može i mala
Za smještaj repro-materijala

I to sve ako se ustroji
Iiii - bilo bi u redu ljudi moji
Kritike bi bilo manje
I sređeno zato stanje

Tri bojlera – dva ibrika
Svima pozdrav – Petljavina Prika